

Na ovim stranicama već smo pisali o ovom velikom srpskom naučniku, *geofizičaru, klimatologu i astronomu*, koji je zadužio svijet svojim radom u oblastima klimatologije, dinamike zemljinih polova rotacije i kalendaru i koji tek posljednjih godina dobiva zasluženo priznanje za svoj rad. Milanković se navodi i kao jedan od najviše citiranih naučnika u dvadesetom stoljeću, a priznanje mu je odano i davanjem njegovog imena jednom krateru na Mjesecu (1970.g.), Marsu (1973.g.) i planetoidu 1936GA (1982.g.), a od 1993.g. Evropsko geofizičko društvo dodjeljuje godišnju medalju "Milutin Milanković" za najznačajnija znanstvena dostignuća u geofizici.

Potvrda međuzavisnosti između klime na zemlji i odnosa zemlje i sunca koje je utvrdio Milanković i danas u uvjetima globalnog zatopljenja angažiraju svjetsku naučnu elitu. Tek je nakon smrti velikog naučnika i uz pomoć računara potvrđena njegova teorija kroz CLIMAP projekt koji je realiziran u periodu od 1971 - 1976.g., a što je objavljeno u američkom časopisu Science 1976.g..

Slično je i sa kretanjem zemljinog pola rotacije. Milanković je prvi uspješno matematički projicirao kretanje pola kroz vrijeme i klimatske posljedice koje će to kretanje imati na zemlju kakvu danas poznajemo.

Sa kalendarom se susrećemo svaki dan i uglavnom ga uzimamo "zdravo za gotovo", ali barem dva puta godišnje za "Božić" i "Uskrs" se prisjetimo da i tu nema jednoznačnih rješenja. Razlike između "julijanskog" i "gregorijanskog" kalendara te "prestupna godina" upozoravaju da i dalje treba tragati za rješenjima koja će razlike između stvarnih kretanja planeta i aktualnog kalendara svesti na prihvatljivi minimum. I tu je Milanković došao do rješenja koje do danas nije nadmašeno. Milankovićev kalendar "gubi jedan dan" svakih 43.000 godina, gregorijanski svakih 3.300 godina, a julijanski svakih 128 godina.

U prilogu preuzetom sa portala www.milan.milanovic.org su popularno objašnjeni njegovi doprinosi svjetskoj nauci kao i Milankovićev životni i stvaralački put.